

Almássy Endre

(Budapest, 1933. május 27. – Budapest, 2008. szeptember 6.)

1965-ban szerzett vízépítő szakos mérnöki oklevelet. Első munkahelye a Magyar Állami Földtani Intézet volt.

Részt vett Magyarország Vízföldtani Atlaszának készítésében. Ennek során itthon elsőként mutatott rá a terep – felszín alatti vízrendszerek természetes nyomásviszonyainak törvényszerűségeire, ami azóta alapvető megközelítési módszer a hidrogeológiai nagymedencék (pl. Kárpát-medence) vízkészlet-meghatározásában és vízgazdálkodásában.

1958-tól beosztott mérnök volt a Budapesti (ma 2008-ban: Közép Duna-völgyi Környezetvédelmi és) Vízügyi Igazgatóságon. Vízellátási létesítmények építésénél építésvezető volt, majd műszaki tervező csoportot vezetett (főként az akkor erőteljes fejlesztés alatt álló esőztető öntözés területén).

1963-tól az Országos Vízügyi Főigazgatóság munkatársa lett. Először a vízgazdálkodási kutatások felügyelete volt a feladata.

1968-tól a hazai viszonyok között elsődleges fontosságú felszín alatti vizekkel való gazdálkodás rendszerét, az ezzel kapcsolatos állami feladatok meghatározását és ellátásuk szervezeti, szabályozási és pénzügyi feltételeit kellett kialakítani. Így jöttek létre a személyi és tárgyi feltételek a vízügyi szervezetben ahhoz, hogy a vízügyi államigazgatási tevékenység érdemben kiterjedjen a hazai ivóvízellátást szolgáló felszín alatti vízkészletekre.

Közreműködött a felszín alatti vizekre irányuló kutatások kiterjesztésében (hidrodinamikai modellezés, izotópos vízkor-meghatározás, stb.)

Részt vett a Dunántúli- Középhegységben erőltetett folyó, és jelentős vízgazdálkodási/környezetvédelmi károsodással járó Eocén-program és a bauxit-bányászat leállításában.

Közben előadott és gyakorlatot vezetett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen.

Részvevője volt az „Alapokmány a felszín alatti vizekkel való gazdálkodásról (Charter on Ground-water management)” szóló ENSZ kiadvány összeállításának.

A megalakuló Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztériumban (KVM) a Vízgazdálkodási Osztály vezetője, majd 1990-től a Vízgazdálkodási Főosztály vezetője volt a közlekedési, hírközlési és Vízügyi Minisztériumban (KHVM).

Kormány meghatalmazott helyettes volt a Magyar- Szlovák és a Magyar- Román Vízügyi vegyes bizottságokban.

Képviselte Magyarországot az ENSZ/EGB keretei között a határvizek és a nemzetközi tavak védelmére, az azokkal való gazdálkodásra irányuló sokoldalú konvenció, valamint a Duna megóvására s fenntartható használatára irányuló konvenció kidolgozásában. (Azóta mindkét konvenció hatályba lépett.)

1993-ban nyugállományba vonult, majd visszatért a KHVM Nemzetközi Főosztályára, ahol főként hazánk nemzetközi vízügyi kapcsolatainak továbbfejlesztésében vett részt.

Tagja volt a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Rt. Igazgatóságának, majd a VITUKI Rt. Felügyelő Bizottságának.

Szakai téren tagja volt továbbá a magyar Hidrológiai Társaságnak és a Hidrogeológusok Nemzetközi Szövetségnek (International Association of Hydrogeologists_ - IAH).

Munkásságát többek között a Munka Érdemrend bronz fokozatával (1970), Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója kitüntetéssel (1971), Pro Facultate Rerum Metallicarum emlékéremmel (Miskolci Egyetem 1992), valamint a Vásárhelyi Pál emlékéremmel (1993) ismerték el.

Aranydiplomát 2006-ban kapott.

/Balázs György szerk.: A Műegyetemen végzett mérnökök s munkásságuk, 1952-1956. Bp., 2008.)